

'Perduts a un forat' de Manacore, cançó per cançó

Estrenem en exclusiva el treball debut de Manacore | Miquel i Guillem Martí, germans i integrants de la banda manacorina, ens expliquen cadascuna de les cançons de l'àlbum

Els manacorins Miquel i Guillem Martí van fer les seves primeres passes musicals amb un passatemps instrumental inspirat en la música rock i les pel·lícules de zombis. Amb aquest projecte inicial, que duia el nom de **Manacore**, els germans Martí van arribar a compondre tres cançons per a un videojoc de terror. El projecte, però, va fer un canvi rumb el 2019 amb l'objectiu de fer un disc amb melodies vocals. Finalment, l'encarregat d'estar davant el micròfon va ser el també manacorí Joan Adrià Pistola. Ara, després de dos anys de feina, estrenem en primícia el seu àlbum debut, *Perduts a un Forat* (Dark Corner Music, 2021). El treball, configurat per dotze cançons on predomina el rock i les lletres pessimistes, compta amb la producció de Miquel Martí i la gravació i composició de Guillem. Parlem amb ells sobre cadascuna de les cançons del disc.

1. Despreci

El disc comença amb un soroll que sembla tret d'una pel·lícula d'*Alien*. Es tracta d'una atmosfera polsant, un so ambient amb petits elements percutius que permeten convertir-lo en un *loop*. De fet, la cançó va ser creada a partir d'aquest so, que comença tot sol i no deixa de sonar durant tot el tema. És una cançó lenta i amb un caràcter molt industrial. Quant a la lletra, té una frase una mica delicada ("lo que fa falta aquí és que qualcú mori"), la qual no estàvem segurs si deixar o canviar.

2. Voles baix

És la cançó més pop de tot el disc. Després de fer diversos temes seguits parlant sobre l'obscuritat i la fosca, vàrem voler donar una mica de llum al missatge amb un tema que parlés sobre volar en llibertat. O com a mínim sense pensar, que ja és un cert grau de llibertat. A la tornada, vàrem volar donar a les guitarres un caràcter molt *fuzz*, que ens recorda al so dels **Smashing Pumpkins**. Cal dir que des d'un punt de vista tècnic, és la cançó que més ens ha costat de mesclar i masteritzar.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=2EAUuEQoAg0>

3. Perduts a un forat

És la cançó que dona títol al disc. Una balada electrònica totalment pessimista. Com "Despreci", també és un tema creat a partir d'una atmosfera polsant en bucle. Sobre una base purament electrònica, el baix i les subtils guitarres acompanyen la veu en tot moment. La lletra de la cançó parla sobre el sentiment de tristor o ansietat. Concretament, sobre la fase més pessimista: aquella en què creus que ja no en sortiràs mai.

4. Esclaus

"Esclaus" per a nosaltres va suposar com una espècie d'exercici de superació, ja que és un tema que quasi no incloem dins l'àlbum. Resulta que un cop el disc ja estava tot gravat, trobarem que no estava a l'altura de les altres. Així que, a partir només de l'esquelet de la gravació (bateria i qualche sintetitzador), vàrem regravar totes les guitarres i pistes de veus, aportant un punt melòdic emo-pop que la primera versió no tenia. Finalment, va ser escollit com a primer senzill del disc, i, pel que hem vist, la gent ha interpretat la lletra de formes molt diferents... I ningú no ho ha encertat.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=RnbBh2B1Oes>

5. Sang

És de les primeres cançons que vàrem compondre. És com una glopada de rock i hardcore de menys de 2 minuts de durada i amb una introducció electrònica que vàrem afegir un any després d'haver acabat la cançó. Tot i que en Joan canta línies com "tot estarà infectat", cal dir que tant la cançó com lletra són prèvies a l'aparició de la covid i, per tant, no tracta sobre la pandèmia.

6. Pura Ràbia

En aquesta, en Joan s'hi va deixar les cordes vocals quan la gravàvem a l'estudi. La cançó comença amb un *riff* de baix molt pastós i distorsionat, quasi ballable. Després, a la tornada, la cançó agafa un punt més melòdic. Per acabar amb una mena de *breakdown* on vàrem intentar apropar-nos a un so de guitarra tipus **Mick Gordon**, salvant les distàncies.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=4WLQaDrS2QM>

7. Foc

Com a bons manacorins duim es foc i es Sant Antoni ben endins. Bromes a part, és una cançó que parla sobre l'infern des del punt de vista més clàssic: gent sofrint, ones de foc i un gran ull vigilant. Realment no hi ha metàfora, parlem sobre l'infern. Musicalment, la base percutiva és purament electrònica, però a la tornada s'hi suma una bateria orgànica amb un ritme molt senzill, que li dona la contundència que cercàvem des d'un bon principi.

8. Neurolèptic

És el primer tema que vam compondre i gravar per al disc, i a la vegada el més dur i curt de tots.

De fet, tendria una durada de menys d'un minut si no fos per la introducció electrònica. Instrumentalment, està basat en un *palm-mute* de guitarra molt senzill i un arpegi infernal. Quant a la lletra, parla sobre tota la indústria que hi ha darrere envers la salut mental.

9. Mestre total

Es podria considerar la proposta més arriscada del disc. Com diu un company nostre: "sembla més un exercici de producció més que una cançó". Construïda a partir de sàmplers, baixos sintètics i ritmes electrònics, és d'una simplicitat exagerada, basant-se en una sola nota tot el temps. A la tornada, en Joan s'hi torna a deixar les cordes vocals cridant "Mestre total!", al mateix temps que la guitarra de 7 cordes li dona un impacte que recorda al metàl més industrial.

10. Sa fosca

Ens sentim especialment orgullosos d'aquesta cançó. Un pic acabada, vàrem trobar que tenia un rotllo molt **Chris Cornell (Soundgarden)**. A la tornada, hi predominen varis sintetitzadors que, tots sumats, creen una atmosfera molt pesant. Com a contrapunt, un punteig agut de guitarra acompanya la veu en tot moment. La lletra torna a tenir un aire molt pessimista amb frases com "estic tot sol" o "no anam enlloc".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=cvsroBHRbtM>

11. Agonia

D'aquesta cançó només se m'ocorre dir que va costar molt trobar-hi la melodia de veu adequada. Irònicament, és la que més capes de veu té sonant alhora.

12. A ca meva

És la cançó que tanca el disc i que més canvis ha sofert durant el procés de producció. La primera maqueta era molt punk. Després de baixar-li el tempo i un intent de convertir-la en electrònica, vàrem acabar gravant una bateria de caràcter industrial. Com que estava quedant una mica massa balada, ho vàrem voler compensar amb unes guitarres ben metaleres i gruixudes a la tornada. La lletra tracta sobre relacions familiars, i en Joan la dedica al seu germà Roger.